

[C. J. F. Sven.]

Lovforslagets Kapitel III handler om Medicinhandelen. Der er her forskellige Enkeltheder, der er nye. I § 19, Stk. 4, siges der, at Indenrigsministeren kan give nærmere Regler for Indførsel her til Landet af de Apotekerne forbeholdte Varer, og saa føjes der til, at Indenrigsministeren ogsaa giver Bestemmelser om saadanne Varers Transport. Det forekommer mig, at denne sidste Regel aldeles ikke hører hjemme i Apotekerloven. Det er tydeligt, at den tager Sigte paa Transport af Gift, og derfor er dens naturlige Hjemsted den særlige Giftlov.

I § 22 har man udvidet Adgangen for Hospitaler, Sygehuse m. m. til selv at indrette et Apotek. I Slutningen af 1ste Stykke gives der en ekstra Udvidelse af de nugældende Regler, idet der staar, at saadanne Hospitalsapoteker har Ret til at levere Medicin ogsaa til Patienter og Personale ved andre tilsvarende Anstalter. Jeg ved ikke, hvor meget dette „andre tilsvarende Anstalter“ omfatter, men det har vel i hvert Tilfælde for at sætte det paa Spidsen neppe været Tanken — der er jo heller ingen stedlig Begrænsning —, at et Sygehus paa Skagen, som havde Apotek, havde frit Slag til at levere til et Sygehus, skal vi sige paa Gedser Rev; det vilde vel nok være urimeligt, om man paa den Maade gav sig til at fordele Medicin fra den ene Ende af Landet til den anden. Om overhovedet Hospitalsapotekerne er billigere end andre, er endda et Spørgsmaal, men det skal jeg undlade at komme ind paa ved denne Lejlighed.

Bestemmelsen om, at der skal nedsættes en permanent Farmakopékommision, synes jeg er udmærket, men vil det hjælpe? Tanken er jo den, at Farmakopékommisionen i Fremtiden skulde blive lidt mere lebendig, se at følge lidt med og hurtigst muligt, naar der kom Nyheder, fremkomme med de fornødne Formler; men hvis der ikke bliver givet andre Lovregler end dem, der staar i § 25, maa jeg nære nogen Frygt for, at det i Virkeligheden vil blive, som det hidtil har været.

§ 28 i Lovforslaget indfører en Regel om, at ved Salg af Lægemidler maa der ikke tages højere Betaling end anført i de paa Grundlag af kongelige Resolutioner udfærdigede Medicintakster. Herved er der givet Lejlighed til at handle under Taksten, og

der siges ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget; at det har man egentlig haft for Øje.

Jeg vil meget indtrængende advare mod en saadan Regel. Jeg holder meget af fri Konkurrence, men naar man løvbinder et Fag, som man gør det med Apotekervæsenet, er det ubetinget af det onde ikke at forlange, at de Takster, der approberes af det offentlige, ogsaa skal overholdes. Kun under den Forudsætning er der nogen Mening i, at det offentlige giver sig til at fastsætte Taksterne; thi enten mener man fra det offentliges Side, at Taksterne er forsvarlige, eller man mener det ikke, men er de forsvarlige, maa man ogsaa kunne paalægge de privilegerede Apotekere en Forpligtelse til at overholde dem.

Med Hensyn til de medicinske Specialiteter er der i Lovforslagets § 32 givet en Række Bestemmelser, hvis Formaal er at dæmme op for den Undergravning, der gennem Specialfabrikationen sker af Apotekerne, idet Specialitetsfabrikkerne efterhaanden tager den ene efter den anden af de Opgaver til sig, der naturligt henhører under Apotekerne, og derved ganske udmærker Apotekernes Eksistensmuligheder. Hvorvidt nu de Bestemmelser, der er foreslaaet, er tilstrækkelige, nærer jeg nogen Tvivl om, thi man maa huske, at det, den højttærede Minister her indlader sig i Kamp med, er virkelig svært bevæbnede Folk; det er Folk, der kan deres Metier og lidt til; de har sat et Reklamesystem i Gang, som siger Sparto, og de har derved efterhaanden faaet ikke alene Publikum, men ogsaa den danske Lægestand til at gaa ind for deres Specialpræparater.

Der er det ejendommelige Forhold, at disse Specialfabrikker i en forbavsende Grad har Lægetække. At faa Lægerne til at skrive Recepter, hvorefter Præparaterne bliver fremstillet paa Apotekerne, og ikke blot indskrænke sig til at skrive en eller anden Specialitet op, er uhyre vanskeligt. Jeg ved ikke, hvori det bunder; det kan være, at disse Specialitetsfabrikanter har en vis Evne til at komme ind med Lægerne, saa Lægerne synes, det er nogle dejlige Mennesker, og det kan jo ogsaa godt være, de er det, men i hvert Tilfælde er det nogle højst ubehagelige Mennesker for selve Apotekerinstitutionen.